

נאמר "ישימו קטורה באפך", שהיא עבודה הנעשית בכהנים, ואחר כך נאמר "ברך ה' חילו", מלשון "חללים", ללמדך שאפילו עבודת החללים שבו, אם נעשתה מחוסר ידיעה שהם חללים, עבודתם כשירה!

והוא הדין אכילת תרומה, הנחשבת כעבודה הרי היא כשירה בחללים שלא ידעו שהם חללים.

ומסבירה הגמרא: ותרומה היבא איקרי, היכן מצינו שהיא נקראת "עבודה"?

דתניא: מעשה ברבי טרפון שלא בא אמש לבית המדרש.

לשחרית מצאו רבן גמליאל. אמר לו: מפני מה לא באת אמש לבית המדרש?

אמר לו רבי טרפון, שהיה כהן: עבודה עבדתי!

אמר לו: כל דבריו אינן אלא דברי תימא. כי, וכי עבודה בזמן הזה, שחרב המקדש — מניין?

אמר לו: הרי הוא אומר: [במדבר יח] "עבודת מתנה [מתנות כהונה שנתתי לכם הרי הן כעבודה], [שכך] אתן [נתתי] את כהונתכם. והזר הקרב יומת".

עשו את אכילת תרומה בנבולין, שלא במקדש ואף מחוץ לירושלים — כעבודת בית המקדש!

שנינו במשנה: שחטו את הפסח בשבת במחשבת "שלא לאוכליו" — חייב חטאת.

והוינן בה: מהו חידושה של המשנה? והרי פשיטא הוא, שהרי כיון דהתם לעיל בפרק

תמיד נשחט [סא א] שנינו שהשוחט את הפסח במחשבת שלא לאוכליו פסול — הרי הכא, ביחס לחילול שבת, דבר פשוט הוא שחייב, שהרי לא קיים בשחיתתו הפסולה כל מצוה, עקב מחשבתו הלא נכונה?!

ומשנינן: שנה כאן התנא "חייב", משום דתנא סיפא "השוחט את הפסח לאוכליו ושלא לאוכליו פטור".

ולכן, תנא נמי רישא, כניגוד לפטור של הסיפא — השוחט שלא לאוכליו חייב.

ופרכינן: והא סיפא נמי פשיטא היא, ולא הוצרך התנא לשנותה.

כי משום דהתם, בפרק תמיד נשחט, שנינו שהשוחט את הפסח במחשבת לאוכליו ושלא לאוכליו כשר, ואם כן, הרי פשוט הדבר שהשוחט בשבת את קרבן הפסח במחשבה שכזאת שהוא פטור מחטאת, שהרי שחט קרבן פסח כשר, שהוא דוחה את השבת.

אלא, מתרצת הגמרא תירוץ אחר:

אידי, כיון דתנא, ששנה התנא במשנתנו "שחטו שלא לשמו בשבת, חייב" — תנא נמי "שחטו שלא לאוכליו חייב".

והוינן בה: והיא גופא, זה ששנה התנא שהשוחט את הפסח שלא לשמו חייב — למה לי לשנותו?

והרי פשיטא הוא, דכיון שהקרבן פסול, הרי הוא חייב חטאת על שחיתתו?!

ומשנינן: התנא שנה זאת כאן — משום דקבעי לאיפלוגי.